

Добијање статуса кандидата прослављено је недавно на Београдском сајму уз трубаче, док су медији усхићено пумпали евроентузијазам у већ прилично разочарани народ. Трубачка „Ода радости“ не звучи, међутим, једнако радосно у Београдском сајму и у осиромашеним и ојаћеним градовима и селима Србије, попут, на пример, Бачког Петровог Села, где су становници државе која је најзад добила уверење да је на добром путу ка срећи, принуђени да се самоорганизују не би ли због неактивности и неспособности те исте државе одбранили своју имовину.

То омишљено текло, колико год на ситне краће у осиромашеној Војводини, све су толико мала да се бране, онако што може да се прода или поједе, док добри доноси знају да се не могу изнети изнад 15. Стамбара сматра ситном крајином, где се не могу изнети туживања, само у покрету, где држава никад не поступка, а многици овде се могу нешто и изнети, али сиромашни и беспескивност до којих су доведене, јер на питања која грађанима сада не може да одговори, држава свом неактивношћу и толерантним односом као да признаје своју кривицу што је од многих направила лопове.

У таквој ситуацији, не чуди што су грађани приморани да се штите како знају и умеју, па је тако у Бачком Петровом Селу формирана недавно „цивилна стража“. Двадесетак ненаоружаних житеља тог села увече патролира улицама, а ова група нема овлашћења да реагује, већ само може да јави органима реда ако уочи нешто сумњиво. Како јављају медији, чланови ове „страже“ одбијају сваку везу са политиком, али је она основана на иницијативу „Покрета мађарске наде“, екстремистичке странке блиске „Покрету 64 жупаније“. Ова странка је недавно позвала мештане Чантавира, Бачког Петровог Села и Бачког Градишта, места где у већини живе Мађари, да учествују у „организовању волонтерске посматрачке службе“, јер, како су навели, мађарска политичка елита, српска држава и органи реда не показују емпатију према проблемима грађана“.

С обзиром на то да српска држава већ дуже време не испуњава многе од својих основних функција, тешко је немати разумевање за покушај мештана да спрече криминал, а сличних акција у Војводини је већ било и раније. Логично је да грађани покушавају да се заштите ако држава, која би требало да има монопол на силу, не може у дужем периоду да им обезбеди сигурност. Међутим, грађанске патроле, иако ненаоружане, кад-тад би се могле физички сукобити са преступницима, што би само повећало спиралу насиља, док би дужа активност таквих патрола у осетљивој ситуацији у Војводини могла да доведе до додатних међунационалних тензија, посебно ако би њихов инспиратор био „Покрет мађарске наде“. Србији, стога, ипак не требају грађанске страже, већ добар закон и добро судство које ће строго кажњавати криминал. А колико је бесмислена казнена политика сведочи и недавно убиство у Белој Цркви, када је извесни Рајко Јовановић секиром измасакрирао свог комшију и покушао да силује његово дете. Наиме, Јовановић је пре масакра разлупао продавницу у оближњем селу, а када су власници позвали полицију, речено им је да патрола неће изаћи јер није било претњи и повређених, док је вредност оштећених ствари мања од 15.000 динара.

Поводом ситуације у Војводини, Савез војвођанских Мађара је поднео амандман на Закон о кривичном поступку и затражио смањење лимита за ситне крађе на 3.000 динара. Измена ове одредбе сада чека заседање Скупштине, а ако се хитно нешто не промени у систему кажњавања, Бела Црква може постати свакодневица Србије. Можда ће тада владајућа елита увидети да, док она ужива у предворју Европе, већина грађана одавно живи на Дивљем западу.